

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 К 157464 17 Квлз
Бања Лука, 24.02.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића, Драгомира Миљевића и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног Ј.Г. због стицаја кривичних дјела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. став 1. Кривичног закона Републике Српске - посебни дио, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђеног, адвоката др Д.П. из Б., изјављеном против правоснажне пресуде Основног суда у Бањој Луци број 71 0 К 157464 14 К 2 од 21.08.2015. године, у сједници вијећа одржаној дана 24.02.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Уважава се захтјев за заштиту законитости браниоца осуђеног Ј.Г., те се преиначава правоснажна пресуда Основног суда у Бањалуци број 71 0 К 157464 14 К 2 од 21.08.2015. године, тако што се против оптуженог Ј.Г., са личним подацима као у тој пресуди,

На основу одредбе члана 297. тачка д) Закона о кривичном поступку Републике Српске

ОДБИЈА ОПТУЖБА

Да је:

1. Дана 26.11.1993. године у селу К., општина Б.Л., након претходног договора, заједно са М.М., В.Б. и Д.Г., да изврше насилно одузимање новца и драгоцености од оштећеног Д.Б., подијелили задужења шта ће ко од њих радити и када су стигли око 20,30 часова пред кућу оштећеног гдје их је довео Д.Г., обучени у војне маскирне униформе, наоружани пушкама, пиштољима, опремљени маскама израђеним од војних поткапа, тада је Г. који је у руци држао аутоматску пушку зовнуо оштећеног по имену да отвори, а када је овај отворио врата, одмах га ударио кундаком у прса, на шта су Г., М. и Б. са оружјем усмјереним према укућанима, ушли у кућу, док је Г.1 остао пред кућом да чува стражу. У кући су поред оштећених били његова мајка, супруга и двоје малодобне дјеце, наредили су одраслима да легну на под, а затим је М. усмјерио пиштољ ЦЗ цал. 7,62 мм у главу дјетета старог 9 година, говорећи: “Ако волите дијете, предаћете сав новац који имате у кући, иначе зна се...”, на што је одмах оштећени Д.Б. предао 3.500,00 ДМ М. М., послије тога је М.

стргао златну огрлицу са Б. супруге и стрпао је себи у цеп, потом су узели кључеве од комбија оштећеног и трактора које нису успјели покренути, а претходно су од Д.Б. одузели и присвојили пиштољ ЦЗ цалл 7,65 мм, а са пушке М-48 коју је оштећени посједовао, скинули и однијели затварач, а затим се удаљили са лица мјеста у правцу Б., гдје су подјелили новац.

2. Дана 23.10.1993. године, око 21,00 час, у П., општина Б.Л., након претходног договора заједно са М.М., В.М. и Д.Ц., обучен у маскирну униформу и са оружјем у руци, упао у кућу власништво В.Т., пријетио јој да ће је убити ако им не преда новац, на шта је она предала 1.600,00 ДМ, односно у противвриједности 1.600,00 КМ, које је узео, присвојио и затим подјелио заједно са осталима.

Чиме би починио у стицају два кривична дјела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. став 1. КЗ РС- посебни дио.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бањалуци број 71 0 К 157464 14 К 2 од 21.08.2015. године, која је потврђена пресудом Окружног суда у Бањалуци број 71 0 К 157464 16 Кж од 08.11.2016. године оглашен је кривим оптужени Ј.Г. због два кривична дјела тешки случај разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. став 1. КЗ РС - посебни дио („Службени гласник Републике Српске“ број 17/93, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС - посебни дио), за која дјела је примјеном одредби члана 38., 42. тачка 2., 43. став 1. тачка 1. и 48. став 2. тачка 3. Кривичног закона Републике Српске -општи дио („Службени гласник Републике Српске“ број 12/93, у даљем тексту КЗ РС-општи дио) осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, обавезан је да плати трошкове поступка у износу од 300,00 КМ у року од 15 дана од правоснажности пресуде, а оштећени су са имовинско правним захтјевом упућени на парницу.

Против те пресуде захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) је благовремено поднио бранилац осуђеног, др Д.П. из Б., због повреде Кривичног закона, с приједлогом да се побијана пресуда укине и оптужени ослободи оптужбе.

У одговору на Захтјев републички јавни тужилац Бранка Милошевић је оспорила основаност Захтјева и предложила да се исти као неоснован одбије.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, примјеном одредби члана 354. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС

(која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана. Ограничењима у ставу 2. цитиране законске одредбе искључена је могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду и ако повреде материјалног и процесног закона наведене у ставу 1. члана 350. ЗКП РС нису биле изнесене у жалби на првостепену пресуду (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Ограничењем у ставу 3. наведене законске одредбе искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

У конкретном случају поднесеним Захтјевом се правоснажна пресуда побија због повреде Кривичног закона, при чему нису прецизирани законски облици ове повреде из члана 312. ЗКП РС, међутим из образложења Захтјева сасвим одређено и јасно произилази да Захтјев указује на повреду садржану у тачки в) цитиране законске одредбе која се манифестује у застарјелости кривичног гоњења. Ова повреда закона је истицана и у жалби браниоца осуђеног на првостепену пресуду.

Захтјев је основан.

Наиме, Захтјевом се апострофира да су према стању списка предмета кривична дјела за која се оптужени терети извршена 23.10.1993. године и 26.11.1993. године, да је оптужница потврђена 26.03.2014. године и да је рочиште за изјашњење о кривици одржано 28.04.2014. године, те закључује да је наступила застарјелост кривичног гоњења јер је за кривично дјело тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из члана 151. став 1. КЗ РС - посебни дио, рок застарјелости 10 година (с обзиром да је законски минимум прописане казне за ово кривично дјело 5 година), да је од извршења дјела па до потврђивања оптужнице протекло више од 20 година, а да у том периоду није предузета ни једна радња која би се могла окарактерисати као прекид рока застарјелости.

Одбијајући жалбени приговор одбране заснован на тврдњи да се кривични поступак против оптуженог у конкретном случају није могао водити због наступјеле застарјелости кривичног гоњења, другостепени суд у образложењу своје пресуде, правилним тумачењем одредби члана 95. став 1. тачка 2. КЗ РС - општи дио, утврђује да релативна застарјелост кривичног гоњења за кривична дјела која се оптуженом стављају на терет, с обзиром на запријеђену казну за та дјела, наступа протеком 15 година од извршења кривичног дјела. Надаље, у разлозима те пресуде, који налазе потврду у стању списка предмета, се наводи да је оптужница у овом предмету подигнута 22.03.1995. године, па како дужи период иста није уручена оптуженом, то је у односу на њега оптужница потврђена тек 26.02.2014. године.

Међутим, на темељу наведених правилно утврђених премиса од значаја за оцјену застарјелости кривичног гоњења, другостепени суд у побијаној пресуди изводи погрешан закључак по коме није наступила ни релативна (а ни апсолутна) застарјелост јер није протекло 15 година (релативни рок застарјелости за предметна кривична дјела) од извршења кривичних дјела (1993. године) до подизања оптужнице 1995. године и њеног потврђивања 2014. године, којим радњама је несумњиво прекидан ток застарјевања и од тад почињао поново да тече сходно члану 96. КЗ РС - општи дио. Неодрживост оваквог закључка несумњиво произилази из чињенице да је од подизања оптужнице (22.03.1995. године), када је дошло до прекида рока застарјелости и од ког датума тај рок тече изнова, па до потврђивања оптужнице (26.02.2014. године), као прве

наредне процесне радње предузете у циљу кривичног гоњења оптуженог, протекло вријеме од 18 година 11 мјесеци и 4 дана.

Како је релативни рок застарјелости кривичног гоњења за наведена кривична дјела 15 година, то је сасвим очигледно да је између наведене двије процесне радње предузете у циљу кривичног гоњења оптуженог, протекло вријеме дуже од рока застарјелости, те је у том временском периоду, дана 22.03.2010. године, у смислу одредби члана 95. став 1. тачка 2. КЗ РС - општи дио, наступила релативна застарјелост кривичног гоњења оптуженог за наведена кривична дјела.

Па како застарјелост кривичног гоњења представља околност која искључује кривично гоњење, то је основан приговор Захтјева да је побијана осуђујућа пресуда заснована на повреди Кривичног закона из члана 312. тачка в) ЗКП РС.

Из изнијетих разлога, овај суд је, у смислу одредби члана 356 став 1. ЗКП РС, одлучио као у изреци ове пресуде, те уважио као основан Захтјев браниоца осуђеног и преиначио побијану осуђујућу правоснажну пресуду која је донесена уз наведену повреду Кривичног закона, тако што је на основу одредби члана 297. тачка д) Закона о кривичном поступку Републике Српске, због наступјеле застарјелости кривичног гоњења, одбио оптужбу против оптуженог Ј.Г. да је починио кривична дјела која му се оптужницом стављају на терет.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић